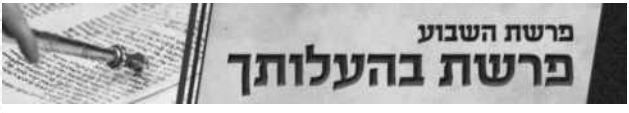

עזון תורני שכוחי בעזה"ת אגודת ש"ל תורה

גליון 659

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"ו יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

"זכור את אשר עשה השם אלקיך למרים, בדרך בצאתכם ממצרים" מה אירע עם מרים, ואת מה עלינו לזכור? מרים דיברה עם אהרן אודות משה רבנו, וביחס לרום דרגתה וגודל צדקותה, דיבור זה נחשב עבורה כלשון הרע. מרים לקתה בצרעת והוצרכה לשהות מחוץ למחנה במשך שבעה ימים. "וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׁבַע יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע עַד הָאָסֶף מִרְיָם" בני ישראל המתינו, ובעצם עיכבו את המסע במדבר עד שמרים תסיים את ימי ההסגר. רש"י מביא את דברי המדרש: "והעם לא נסע - זה הכבוד חלק לה המקום בשביל שעה אחת שנתעבבה למשה כשהושלך ליאור, שנאמר: "וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מִרְיָם לְדַעַת מַה יַעֲשֶׂה לוֹ".

פנתח האה

"דבר אל אהרן ואמר אליו בהעלתך את הַגִּרְתָּ אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּנְוָה וְאִירֹו שְׁבַעַת הַגִּרְוֹת". **מבאר רש"י:** למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים? - לפי שכשראה אהרן חנוכת הנשיאים, חלשה דעתו, שלא היה עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבוטו. אמר לו הקב"ה: "חיידך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות". **שואל הרב חיים כפואי זצ"ל:** מדוע נאמר בפסוק שני לשונות - "דבר אל אהרן ואמר אליו..." הרי דיבור הוא לשון קשה, ואילו אמירה היא סגנון רך ומפייס ואיך מסתדרים כאן השניים? נראה שבתחילה ה' מקפיד על אהרון ולבסוף מפייס אותו - על מה הייתה ההקפדה?! **משיב הרב חיים כפואי:** הקב"ה בא בטענה אל אהרון - מדוע חלשה דעתך כאשר קרבנם של הנשיאים התקבל ואתה לא נמנית עמהם?! הרי לא 'דילגו' עליך - הם הביאו מרצונם ומיוזמתם ומשה נצטווה "קח מאיתם" - מי הפריע לך להצטרף ולהביא גם כן?! במקום לקנא שהם הביאו יכולת להביא גם אתה! **מספר הרב שלום מאיר ולך שיחה שהייתה לו עם ניצול שואה:** "באשוויץ הייתה נערכת סלקציה. חלק הופנו להשמדה וחלק למחנות עבודה. הגרמנים הרעיבו אותנו עד מוות והעבודה הייתה מפרכת עד כלות הכוחות. אבל החיים ניתנו לנו במתנה. יחד עם זאת ידענו על מי נגזר למות ומי לא יזכה לראות את יום השחרור - מי יכרע ומי ייפול!" לשאלת הרב: "איך ידעתם?" השיב האיש: "ראינו את זה בעיניים שלהם! - מי שהזיק כבה בעיניו, מי שאיבד את התקווה מי שראו בעיניו השלמה וכניעה, היה אבוד הוא נחשל ונכשל". **לאור השיחה הזו ברור מדוע בא הפיוס לאחר מכן:** אמנם על אהרון הייתה תביעה מדוע לא הביא אף הוא כשאר הנשיאים - אי הזכיה שלו הייתה באשמתו. אך לפחות הוא קינא! - חרה לו שהפסיד מצווה כל כך רצויה... הצער הזה הביא לו את הבשורה: "חיידך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות!" **הדברים אמורים לכל אחד מאתנו:** גם אם ראית שהאחר השיג בעבודת ה' יותר ממך - הזיק בעיניים חייב להישאר! במקום להיות אדיש ולהשלים עם המצב, תביע צער אמיתי והקב"ה ייתן לך הזדמנות טובה משלו... **שבת שלום שמשון אליעזר פוקס**

משה רבנו נולד בעיצומה של גזירת פרעה על השלכת התינוקות ליאור. משה עצמו גם הונח ביאור כשהוא בתוך תיבה שעשתה לו אמו. ואז מרים מתייצבת על שפת היאור. לשם מה התייצבה? התורה מעידה שהיא התייצבה "לדעה מה יעשה לו". כלומר, מרים מבינה שאין לה כרגע אפשרות להציל אותו. אין למרים פתרון מעשי לנוכח הגזירה. סביר להניח שאם היה פתרון, אמו של משה לא הייתה מניחה אותו ביאור. מרים מתייצבת כדי לדעת מה קורה עם משה, ואולי, אולי, היא תקבל ידיעה שתזמן ותאפשר לה פעולת הצלה. אולי. מי יודע. בשעה שמרים רואה את התיבה מתרחקת, אין לה קצה חוט כיצד ניתן להציל את משה, והיא מבינה שכל הנראה גורלו יהיה כשאר התינוקות בני גילו שהוטבעו ביאור. אולם דבר אחד ברור למרים, ובזה גדולתה באה לידי ביטוי - לעזוב את סביבות היאור זו לא אופציה. מרים עושה עד קצה היכולת שלה באותו מצב נתון, והיא לא נוטשת את השטח. **המשך בעמוד אחרון <<<**

זמני השבת
הדלקת נרות **7:24**
מוצאי שבת **8:30**
ל"ת: 8:59

נא לשמור על קדושת הגליון
אין לקרוא בשעת התפילה

אָהַל הַהֵלֶלֶת

חובה קדושה על כל אדם להתפלל בבית הכנסת ביחד עם הציבור, מפני שתפילתם של רבים אינה חוזרת ריקם.

וישנם שטוענים שקשה להם להתפלל בבית הכנסת, משום שאינם מרוכזים שם בתפילה, וכשמתפללים בבית מכוונים יותר. ויש להודיעם שאין נכון לעשות כן, מפני שמלבד זה שתפילה בציבור מתקבלת גם כאשר לא כיון בה, בנוסף לכך מי שמתפלל בבית, מפסיד קדישים וקדושה וברכו, והפסדו גדול מאוד..

ואמרו חכמי הקבלה, שכל מי שלא ענה "ברוך ה' המבורך לעולם ועד", באותו היום אין נשמתו חוזרת אל תוך גופו, ולכן יש לעשות את כל ההשתדלות כדי להתפלל בציבור.

כתב בספר יסוד ושו"רש העבודה (שער האשמורת פרק ז) תוכחת מגולה לבעלי חנויות או לשארי אנשים שדוריהם רחוקים מבית הכנסת, שמזלזלים בתפלת מנחה וערבית להתפלל ביחידות בחנויותיהם או בבית, אוי לאותה בושא, אף אם אדם יודע בנפשו שהוא צדיק גמור וגם בטוח שתפלתו תהיה זכה וברורה, קשב נבחר לשון צדיק כשהוא מתפלל עם הציבור. ע"ש. ומבואר שלעולם יש להעדיף תפילה בציבור.

ובשו"ת תשובות והנהגות (ח"ה סימן מא) כתב, שהגאון מוילנא ותלמידו רבינו חיים מוולז'ין זצ"ל, החמירו מאוד בזה, ואף שהתפללו בכוונה גדולה, כשהיו בדרך שכרו עשרה אנשים למנין כדי שלא לחסר תפילה בציבור. ואילו היום בעוונות הרבים שאנו זקוקים לרחמים גדולים, מצוי שאפילו כשבאים, אין מדקדקים להתפלל בעשרה.

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

"וְהָמֵן כְּזָרַע גֵּד הוּא וְעֵינָיו כְּעֵינֵי הַבְּדֹלַח"

כתוב בספר "מעם לוּעֵז" על הפס' "והמן כזרע גד לבן הוא...": דעו שהדברים האלה לא נאמרו ע"י ישראל, שהרי כיצד אפשר הדבר, שלאחר שהתלוננו על המן ואמרו: "ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו", ואחרי כל זה יחזרו ויאמרו: "והמן כזרע גד לבן הוא וכו'..." שהם כן שמחים למן! אלא הם דבריו של הקב"ה, שהרי המן הוא מאכל טוב כל כך, והם דיברו עליו דברים רעים.

מעשה היה ברבינו משולם שהיה רופאו של המלך. שאלו המלך: "נראה שאבותיך היו כפויי טובה ולא מצא חן בעיניהם הטוב שנתן להם הקב"ה, שהרי הוריד להם מן מהשמיים, שהיה בו טעם מעדני מלכים, והם התלוננו וביקשו אבטיחים, קישואים ושומים, שהם מאכלים פשוטים?".

ענה לו רבי משולם למלך: "אדוני המלך, למחר אשוב ואחזיר לך תשובה". הלך רבי משולם לטבח, ואמר לו: "יודע אני שהמלך אוהב שום קטן לאחר סעודתו. למחר אל תתן לו את השום הזה, כי אני רופאו, ויודע שהדבר לא טוב בשבילי". וכך עשה, ולמחרת לא הביא לו שום. כשראה המלך לאחר הסעודה שאין מביאים לו שום כפי הרגלו, כעס כעס גדול! "איפה השום שלי?!". השיב לו הטבח שזה בפקודת הרופא...

ענה לו רבי משולם: "פעם אחת לא הביאו לך שום, ומיד כעסת. ואילו בני ישראל היו רגילים לאכול במצרים מאכלים כאלו כל הזמן, והנה במדבר אכלו רק מן".

אמר לו המלך: **"יפה דברת. דברך אמת ותורתכם אמת"**.

"וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֵינָיו מֵאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה"
הנצי"ב מוולאז'ין בספרו "העמק דבר" מדגיש, שאין הכוונה שמושה היה שפל בעיני עצמו ולא הכיר בערכו, ברור שמושה הכיר בערך עצמו. הכוונה היא שמושה לא "נפגע" או הרגיש מושפל בכך שמישהו אחר לא נהג בו כבוד. זה פשוט לא העסיק אותו.

עד כדי כך משה היה עניו, שהתורה מדגישה, שהוא היה עניו מכל האדם אשר על פני האדמה. דרגות רבות יש לענווה. כל אדם מרגיש את עצמו ולו במעט, כל אדם חש שהוא "על פני האדמה" ומגיע לו את הכבוד הראוי למעמדו, אולם משה, היה עניו מכולם – הוא לא הרגיש את עצמו "על פני האדמה" בכל מה שנוגע לכבוד ולגדולה – "הוא היה כאדם שאינו עוד על פני האדמה, היינו כמת שאינו יודע או שאינו מרגיש שום צער".

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

אמרו חז"ל (יומא עה) צדיקים ירד להם המן בפתח ביתם, בינונים יצאו ולקטו, רשעים יצאו למרחוק ולקטו המן. מעשה שהיה בזמן הרב מאפטא בעל "אוהב ישראל" זצ"ל, אדם אחד שהיה עסקו כל היום במכירת יין שרף, נעשה בעל מופת גדול, ונתקיימו ברכותיו לכל מי שבירך אותו. ספרו זאת לרב מאפטא, ונסע לביתו של אותו אדם כדי לתהות אם מעשיו הם מצד הקדושה או ח"ו להיפך. התאכסן אצלו שני ימים, התבונן בכל מעשיו מבית ומחוץ וראה שאינו למדן או מופלג בעבודת ה' כלל, עומד בחנותו כל היום ומוכר יין שרף, ועם כל זה לא ראה שהיו מעשיו מסטרא אחרא. נכנס איתו לחדר ואמר לו: דע כי אני הוא הרב מאפטא, ובאתי לראותך מהיכן זכית למדרגה כזו שנתקיימו ברכותיך, אם תגלה לי הרי טוב ואם לאו תתחרט.

השיב האיש: מאז ומעולם היה לי בטחון גדול בה' ולא דאגתי על שום דבר, פעם אחת הפסדתי את כל ממוני, ולא היה לי אפילו פרוטה אחת במה לקנות לי יין שרף, וציערה אותי אשתי שאלך לעיר ואחפש לי שותף עם מעות-וברווחים אתחלק, ואנוכי דחיתי אותה יום יום, עד כי פעם הציקתני מאד ובכתה במר נפשה עד כי לא יכולתי לסבול, וגם נכמרו רחמי על בני ביתי העטופים ברעב זה כמה ימים, ולא היה לי במה להשיב נפשם, אז אמרתי לאשתי הנני הולך לעיר לחפש שותף. יצאתי מהעיר ונשאתי את עיני לשמים ואמרתי: רבש"ע אין אני רוצה שותף בשר ודם, אקח אותך לשותף, והנני מבטיחך כי כל דמי הפדיון אחלק שווה בשווה חצי לך וחצי לי, ושבתי לביתי בזה הביטחון וחזקתי ליבי בה'... ואמרתי לאשתי, כי מצאתי שותף טוב עם הרבה מעות, ומאז נתעלה מזלי ונשלח לי ברכה בכל מעשי ידי, ואני מחלק מהרווחים חצי לה' ונותן אני לעניים וחצי לי, ואיני מאמין לאדם על שותפות כי אם אנוכי עומד בעצמי מבוקר עד ערב בחנות. ונתנו לי מתנה מהשמיים שיתקיימו ברכותיי וכל מה שאני גוזר מתקיים, שמע הרב והתפעל מאד ונשקו על ראשו, ואמר: אשרי חלקך וכמותך ירבו בישראל, ובא לך קיום ברכותיך עפ"י דין.

הרי לנו מה אפשר לזכות ע"י בטחון פשוט ע"י בטחוננו בה' זכה מה שלא זכו גדולי וקדושי ישראל. אשרי השם בטחנו בה'.

שיעור טעמי המקרא ודקדוק חר' שאול סאלם
בביכנ"ס "היכל יצחק דוד" כל שבת בשעה 15:00

"קול צהלה ודנה שפתנו תרננה"
נישא תשגור את כיסתו אל
כבוד מורנו המלמדו תורה ודעת
ומאדנו אורח חיים והעושה רבות
למען בית הכנסת והמתפללים
דפי תורתו כטללי ברכה
ושיעוריו כפידות המתוקים לחיבנו
כבוד הרב הגאון
שמשון פוקס שליט"א
ומשפחתו
להגל השמחה השרויה במועו
בהנכם בנם יניק והמים
החתן הבחור החשוב והיקר
אליהו מאיר ז"ו
לנועם עול תורה ומצוות
הארעוא מן שמויא שתום
לדוות נחת מכל יוצאי הצ"צ
ומכל תלמידי השיעורים
לראות בנים ובני בנים
עוסקים בתורה ובמצוות
מתוך שלות הנפש
והרחבת הדעת

המברכים מכל הלב
הרב יהונתן אמדדי שליט"א
וועד בית הכנסת והמתפללים

בית הכנסת 'עולי בבל'
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל
אור - יהודה

קצת מאתנו

המשך מעמוד א' << היא מתייצבת על המשמר ושומרת על קשר עין. מרים יודעת שאין לה אפשרות לסייע באופן מעשי, אולם היא מחליטה להיות נוכחת בסיטואציה. מרים אומרת לעצמה - אני עושה כל מה שאני יכולה, וכעת מה שאני יכולה זה להמתין ולשמור על קשר עין, והקדוש ברוך הוא - אם ירצה - יחולל מהפכה.

הבלתי צפוי קרה, ובתיה - בת פרעה, יורדת לרחוץ על יד היאור והיא מגלה את משה. הקדוש ברוך הוא מכניס לבתיה רצון לאמץ את הילד, אף על פי שהיא ידעה שהוא מילדי העבריים וזהו מעשה המנוגד לרצון אביה. מרים ראתה את פלא ההצלה, ומיד הציעה לבתיה למצוא עבורה אישה מינקת מן העבריות, ומובן שהיא הביאה את אמה, שהיא גם אם הילד. מרים עשתה את המקסימום שהיא יכולה והקדוש ברוך הוא עשה הרבה מעבר למה שהיא ציפתה. עניין זה מרומז באופן מדהים בפסוק: "וַתִּשְׁלַח אֶת אֶמְתָּהּ וַתְּקַחֶהָ". בפשטות, הכוונה היא שבתיה הושיטה את היד שלה כדי למשוך את התיבה מן המים. אולם רש"י מביא בשם המדרש הסבר נוסף: "ונשתרבה אמתה אמות הרבה". כלומר, הקב"ה עשה נס, והיד של בתיה התארכה עד שהצליחה לאחוז בתיבה ולקרב אותה אליה. מהו עומק הדברים? מהי המשמעות של התארכות היד? הארכת היד מסמלת את מה שהזכרנו. מרים עשתה מבחינתה עד קצה היכולת, בתיה אף היא עשתה מעשה נאצל, והנה היד שלה התארכה. כשאדם עושה את המקסימום שלו - הקב"ה "מאריך" את הפעולה, ואפילו היא מסוגלת לחצות כל גבול טבעי. "ותתצב אחותו מרחוק" - והנה לפתע הכל קרוב כל כך. הפעולה הקטנה של מרים "התארכה", וגרמה שלעם ישראל יהיה את משה רבנו. אסור לאדם לשמוע לקולות שאומרים לו - תפסיק להתאמץ, תפסיק לחלום, חדל מלקוות. לא! מן הסתם מרים עצמה לא חשבה שכך יסתיים הסיפור. מרים חשבה שאמא שלה תיניק את אחיה! לא. אבל כל זה לא מנע ממנה מלהתייצב ולהמתין. לבסוף "היד התארכה", ובזכותה, אמא שלה גידלה את אחיה. שם, על שפת היאור, מרים התייצבה לבדה, ויתכן שאף אחד אחר לא היה שותף בהתייצבות שלה. אולם הקב"ה רואה הכל. והנה, כעבור קצת יותר משמונים שנה, משה בן יותר משמונים, מרים בת שמונים ושש בערך, ואז - מיליוני יהודים מחכים למרים. כמו שמרים המתינה על שפת היאור מתוך ציפייה ומתוך רצון להיות נוכחת, עכשיו הגיעה זמן התשלום - עם שלם ממתין למרים. עם שלם שלא עושה משהו מעשי מיוחד עבורה, אלא "רק" ממתין לה, מזדהה, בדיוק כפי שהיא עשתה.

לכל אדם יש בחייו הזדמנויות בהן הוא יכול, ואולי אף צריך, להיות נוכח עבור מישהו אחר, גם אם אין לו אפשרות לסייע לו באופן מעשי. ואולי גם להיפך - לכל ילד ולכל אדם מגיע שמישהו יתייצב עבורו ברגעי משבר. מי יודע מה יצמח מזה. אפילו מרים לא ידעה. "לא עליך המלאכה לגמור, ואי אתה בן חורין ליבטל ממנה" (אבות ב'). את הלקח הזה עלינו לזכור כל יום. (הרב משה שינפלד)

ברכה והצלחה
ובריאות איתנה
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
 מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכנ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 19:15

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30
מנחה וערבית (סמוכות) 19:20
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית

יום א' - הרב **שמשון פוקס שליט"א**
 יום ב' - הרב **הגאון אברהם הכהן שליט"א**
 יום ג' - הרב **רפאל עגיב שליט"א**
 יום ד' - הרב **בן יאבו שליט"א**
 יום ה' - הרב **שלום אטלן שליט"א**

בית הכנסת
"עולי בבל"
ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

שחרית - 5:20 נץ
מנין ב' - 7:30
מנחה ערבית - 19:15
שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה

יום א' ב' ה'
רב בית הכנסת
הרב יהונתן אמדדי שליט"א
יום ג'
הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ד'
הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' -
הרב רפאל עגיב שליט"א
בשעה 20:00

"יש קונה עולמו בשעה אחת"

שימו לב <<<<

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00